

ת"ד 1195/04/20 - מדינת ישראל נגד חנן אזולאי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 1195-04-20 מדינת ישראל נ' אזולאי

כבוד השופט הגר אזולאי אדרי	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשמים	חנן אזולאי

גזר דין

1. ביום 2.4.2020 הוגש כנגד הנאשם כתב האישום נשוא ההליך דנן המייחס לו אחריות לתאונה שאירעה למעלה מחמש שנים קודם לכן, ביום 6.1.2015.
2. במסגרת התאונה, נפגעה הולכת רגל, ילידת שנת 1941, בחבלות של ממש בדמות: קונטוזיות דימומיות ביפרונטליות, דימום סובדורלי ודימום תת עכבישי ביפרונטלי וטמפורלי משמאל, שבר קוי אוקסיפיטלי מימין אשר חצה את הסינוס הרוחבי והגדלה ניכרת של הקונטוזיות הדימומיות והדימום התת עכבישי דיפיזיות משמאל. בעקבות התאונה והפגיעה כאמור, נאלצה הולכת הרגל לעבור שיקום קוגניטיבי ותפקודי ארוך, נזקקה לכיסא גלגלים וטיפול סעודי.
3. ביום 31.3.22 תוקן כתב האישום בהסכמת הצדדים. הנאשם הודה, בהזדמנות הראשונה, בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע, על בסיס הודאתו, בעבירות הבאות: סיכון עוברי דרך בנסיעה אחורנית לפי תקנה 45(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), נהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21(ג) לתקנות, גרימת תאונת דרכים, נזק וחבלה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות וכן גרימת חבלה של ממש לפיה סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה").
4. הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן לעניין העונש והנסיבות האישיות.

תסקיר שירות המבחן:

5. שירות המבחן התרשם מאדם המנהל אורח חיים נורמטיבי אשר מעורבות פלילית והיכרות עם מערכת בתי המשפט, גם בתחום התעבורה, זרה לו. בהקשר זה צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי עברו התעבורתי כולל שתי הרשעות (האחת בגין קיפוח זכות בנתיב נסיעה והשנייה בגין מהירות).
6. עוד צוין כי הנאשם הודה בביצוע העבירות נשוא ההליך דנן ותיאר כי מיד לאחר התאונה, עצר את רכבו, הגיש לנפגעת עזרה ראשונית ואף ליווה אותה באמבולנס לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.
7. כמו כן, לשיטת שירות המבחן, רמת הסיכון לביצוע עבירות נוספות הנה נמוכה.
8. לאור האמור, שירות המבחן סבר כי ענישה שיקומית-חינוכית הינה הולמת למקרה זה. לכן, המלצת שירות המבחן היא לביצוע צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 130 שעות, לצדה של ענישה הרתעתית בדמות פסילת

עמוד 1

רישיון על תנאי וחתימה על התחייבות כספית להימנע מעבירות דומות.

טיעוני הצדדים לעונש:

9. המאשימה טוענת כי בהתאם לעובדות כתב האישום, הולכת הרגל נחבלה חבלות של ממש, ברף גבוה, כאלה שהצריכו שימוש בכיסא גלגלים וטיפול סיעודי, כמו גם שיקום קוגניטיבי ותפקודי ארוך. בהקשר זה, מצינת המאשימה כי הולכת הרגל נפטרה לאחר התאונה, ללא קשר סיבתי לתאונה, וכי הדבר מוביל לכך שמצבה הרפואי העדכני אינו מונח בפני בית המשפט. במצב דברים זה, סבורה המאשימה כי יש להתייחס למצבה כפי שפורט בעובדות כתב האישום.
10. באשר למתחמי הענישה, מפנה המאשימה לפסיקה הבאה: רע"פ 8588/16 משה נ' מדינת ישראל (8.11.16) (להלן: "עניין משה"; רע"פ 458/15 מחבוב נ' מדינת ישראל (1.7.13) (להלן: "עניין מחבוב"); עפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 אורנשטיין נ' מדינת ישראל (4.7.13) (להלן: "עניין אורנשטיין").
11. המאשימה מפנה לכך שתסקיר שירות המבחן הוא בגדר המלצה בלבד וטוענת כי גם כאשר יש תסקיר חיובי, שיקום הנאשם אינו תכלית הכל ועל בית המשפט לשקול שיקולים רחבים יותר, לרבות הרתעה, הגנה על שלום הציבור והעברת מסר חד משמעי בנוגע למקרים דומים.
12. ביחס לכך שחלפו שנים רבות מאירוע התאונה, המאשימה טוענת כי שיהוי בהגשת כתב האישום אינו מהווה עילה להתעלמות מהתוצאות הקשות ומוסיפה כי יש לגזור את הדין בהתאם לתוצאות התאונה ונסיבותיה (לתמיכה בטענתה זו, מפנה המאשימה לת"ד 1280-08 (תעבורה ב"ש) מדינת ישראל נ' גונצברוב (13.11.11) (להלן: "עניין גונצברוב").
13. לפיכך, המאשימה עותרת לחמישה חודשי עבודות שירות, פסילה שלא תפחת מ-32 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות על סכום משמעותי.
14. מנגד, הנאשם מפנה לכך שחלפו שמונה שנים מאז התאונה ולכך שכתב האישום הוגש באמצע שנת 2020. הנאשם מדגיש שאינו מקל ראש בכך שהעבירה, כשלעצמה, היא קשה, אך טוען שיש להתחשב בשנים שחלפו וסבור כי מדובר ב"עינוי דין" ("אתה קם והולך לישון עם כל הטיפול וההתנהלות שהיתה למאשימה עם התיק הזה, סאגה ארוכה שבה הוא היה באי וודאות, זה קשה בפני עצמו וזה חדור אצלו במוח" (ראו עמ' 15 לפרוטוקול הדיון, שורות 25-27)).
15. כמו כן, הנאשם מפנה לכך שהוא נוהג במשך 18 שנים ולכך שנרשמו לחובתו שתי עבירות "מינוריות" של ברירות קנס. זאת, כאשר אין לו עבר פלילי.
16. באשר למתחמי הענישה, מפנה הנאשם לפסיקה הבאה: עפ"ת (ת"א) 34990-06-15 טקל נ' מדינת ישראל (25.6.15); עפ"ת (ב"ש) 27030-07-13 מדינת ישראל נ' טל (3.2.14); ת"ד 6456-02-15 מדינת ישראל נ' עזרא (13.6.18); ת"ד 19296-03-10 (יוער כי גזר הדין לא הוגש לעיון בית המשפט ולא ניתן לאתר את ההליך, בהתאם למספר שצוין, במאגרי הפסיקה השונים או במערכת "נט המשפט").
17. בסיום הדיון, הנאשם נשא דברים וציין, בין היתר, כי הוא מכיר בהאשמות המיוחסות לו בכתב האישום וכי הוא לקח אחריות בהזדמנות הראשונה. עוד ציין הנאשם שקשה לו להתמודד עם העובדה שגרם לתאונה עם תוצאה קשה, הדגיש שהוא "חי עם זה כל יום כבר הרבה שנים" ואף אמר כי "זה יושב לי על הלב ובראש וזה שנים יושב לי...".

דין:

18. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט ייקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.
19. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
20. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
21. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".
22. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).
23. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

24. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.
25. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הבינוני.
26. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה חודשים ועד שנתיים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה רע"פ 11917/05 **צפירי נ' מדינת ישראל** (26.4.06); עפ"ת 51168-03-21 **אביגד נ' מדינת ישראל** (12.4.21); ת"ד 7389-04-20 **מדינת ישראל נ' פרץ** (1.6.21); רע"פ 1694/19 **יאסין נ' מדינת ישראל** (24.1.19); עפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (6.3.14); עפ"ת 34990-06-15 **טקל נ' מדינת ישראל** (25.6.15); עפ"ת 44705-11-11 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.2.15); עפ"ת 7554-06-13 **אורנשטיין נ' מדינת ישראל** (1.7.13), עפ"ת 1524-04-13 **דננברג נ' מדינת ישראל** (3.6.13); עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מדינת ישראל** (3.5.13); ת"ד (תעבורה אשד) 11663-01-20 **מדינת ישראל נ' מור**

((20.8.22)).

27. עוד לענין מדיניות הענישה, יפים גם דברי בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 4955-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל** (8.6.20) לפיהם:

"עיון מוקפד בפסקי דין מלמד, כי מדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירות תעבורה במקרים דומים בהם נגרמו חבלות קשות, נעה על פני מנעד רחב יותר מכפי שקבע בית משפט קמא, ומושפעת מנסיבותיו של כל מקרה לגופו. כך למשל, בעבירות של נהיגה רשלנית ואי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, או אי ציות לאור אדום המופיע ברמזור, במסגרתן נגרמו להולכי רגל פגיעות גוף קשות וחבלות של ממש, שאף הצריכו באחד המקרים אשפוז, הרדמה ושיקום ממושך, הושתו עונשי פסילה החל מ-4 חודשים, לצד עונשים נלווים ועד 9 חודשים (ראו: רע"פ 6918/02 **מנשה אחיה נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (31.10.07); עפ"ת (י-ם) 43362-03-13 **יעקב בן דוד נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (12.5.13); ע"פ (ת"א) 71488/02 **אוקנין שושנה נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (2.12.03); עפ"ת (חי') 44260-03-10 **עטא רשיד נ' מדינת ישראל - לשכת תביעות גליל - משטרת ישראל** [פורסם במאגרים] (4.5.10))."

ובהמשכם:

"קביעת עונש מינימום על ידי המחוקק, מבטא את הסף התחתון של מתחם הענישה ומכאן נדרש בימ"ש לקבוע רק את הרף העליון של המתחם."

28. ודוק, בענייננו קיים עונש מינימום בדמות פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חודשים (כמצוות סעיף 38(3) לפקודה).

29. זה המקום לציין כי לא ניתן ללמוד מעניין **משה** לענין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג העבירות דנן. זאת, משום שבענייננו מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה בחוסר זהירות בלבד ואילו בעניין **משה** הורשע הנאשם בנהיגת רכב בקלות ראש וברשלנות. כך גם, בעניין **מחבוש**, בו הורשע הנאשם בנהיגה ברשלנות "ברמה גבוהה". באשר לעניין **אורנשטיין**, אליו הפנתה המאשימה, הרי שגם שם נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שלושה חודשי פסילה בפועל לבין שנתיים, תוך שצוין כי במקרים חמורים נגזרו עונשי מאסר בפועל או על תנאי. לכן, לא ברור מדוע סומכת המאשימה טיעוניה על עניין **אורנשטיין** בעודה עותרת ל-32 חודשי פסילה.

30. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק).

31. בענייננו, לא ניתן להתעלם מהנזק שנגרם מביצוע העבירה - נזק בדמות חבלות של ממש להולכת הרגל שנפגעה בתאונה. יחד עם זאת, יש להדגיש כי לא ניתן לזקוף לחובתו של הנאשם את היעדרם של נתונים עדכניים בדבר מצבה הרפואי של הולכת הרגל. זאת, בהתחשב בכך שהמאשימה נמנעה מלציין מתי נפטרה הולכת הרגל (כשכאמור - לא נטען לקיומו של קשר סיבתי בין התאונה לבין מותה) ובמצב דברים זה לא מן הנמנע שהשיהוי בהגשת כתב האישום הוא שהוביל להיעדרם של הנתונים כאמור.

32. לאור כל האמור, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצע הנאשם נע בין ענישה שאינה כוללת מאסר ועד ל-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שבין שלושה חודשים לבין שנתיים וענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

33. כאמור בסעיף 40 לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בענייננו, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירות בהזדמנות הראשונה. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 **קלגסבלד נ' מדינת ישראל** (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית."

34. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שהמאשימה נמנעה מלהפנות לעברו התעבורתי או הפלילי של הנאשם ואילו הנאשם הפנה לכך שהוא מחזיק ברישיון נהיגה מזה כ-18 שנים ונרשמו לחובתו שתי עבירות ברירת משפט בלבד. זאת, כאשר הוא נעדר כל עבר פלילי.

35. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מחלופי הזמן מעת ביצוע העבירה, לפני למעלה משמונה שנים ומכך שהמאשימה השתתתה בהגשת כתב האישום במשך למעלה מחמש שנים.

36. בהקשר זה, יש לציין את **עניין גונצברוב** אליו הפנתה המאשימה ולציין כי גם שם התייחס בית המשפט לחלופי הזמן מעת ביצוע העבירה בציינו כי "גם לעובדה כי התאונה נשוא תיק זה התרחשה לפני כ-5 שנים על רקע השיהוי הרב שבהגשת כתב האישום יש לשמש נימוק לקולא", אולם בסופו של יום הושתה ענישה מחמירה על אף שיקול זה נוכח התנהגות הנאשם לאחר התאונה (התנהגות שגבלה בהפקרה). זאת ועוד, הרי ש**עניין גונצברוב** כתב האישום הוגש בחלופי כשנתיים ממועד התאונה (ולא בחלופי כחמש שנים, כבענייננו) וגזר הדין ניתן בחלופי כחמש שנים (ולא בחלופי כשמונה שנים, כבענייננו). כל האמור מקבל משנה תוקף נוכח התנהגות הנאשם דן לאחר התאונה ובהתחשב בכך שהוא הצטרף לנסיעה באמבולנס וליווה את הולכת הרגל לקבלת הטיפול הרפואי (בשונה לחלוטין מעניין **גונצברוב**).

37. זאת ועוד, תסקיר שרות המבחן שהוגש, כאמור, בעניינו של הנאשם חיובי בעיקרו והמלצותיו ראויות.

38. לאור כל האמור, אני סבורה כי יש לגזור את עונש של הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

הכרעה:

39. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את עברו התעבורתי המקל של הנאשם, את העובדה שמדובר בכשל ראשון משמעותי עבורו, את העובדה שהנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, את המלצות שרות המבחן וכן את חלופי השנים - החל מהמועד בו אירעה התאונה, עובר במועד בו הוגש כתב האישום וכלה במועד מתן גזר הדין, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 130 שעות, בהתאם לתכנית שתגובש על ידי שירות המבחן.

הנאשם יצור קשר עם שירות המבחן למבוגרים עד ולא יאוחר מיום 1/3/23 לצורך הכנת התוכנית ותאום תחילת ריצוי הצו.

הנאשם מזהר כי היה ולא ירצה את השל"צ במלואו או במועדו, ייגזר עליו עונש חלופי.

ב. קנס כספי בסך 2,000 ₪ שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

ג. פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים.

הפסילה כאמור תחל עד ולא יאוחר מיום 1.7.23 ועל הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה לא יאוחר מהשעה 12:00 באותו מועד. לא יופקד הרישיון כנדרש, הנאשם ייחשב כפסול מלנהוג החל מיום 1.7.23 אך הפסילה לא תימנה ולכן לא תסתיים.

ד. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש ו/או נהיגה בזמן פסילה וזאת במשך שנתיים שנים מהיום.

ה. התחייבות כספית בסך 8,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש ו/או נהיגה בזמן פסילה וזאת למשך שנתיים מהיום. ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט לתעבורה בתוך 30 ימים. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך יומיים.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים ולשירות המבחן.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.